

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

16 iunie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
ALERGUȘ Constantin
TIMOFTI Vladimir
TOMA Nadejda

a judecat, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de avocatul Medeleanu Roman în numele inculpatului Ciorici Ion și avocatul Turceac Ivan în numele părții vătămate și civile Iațco Natalia, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 februarie 2015, în cauza penală privindu-l pe

CIORICI Ion Ion, născut la 11 februarie 1989,
*originar din s. Vărzărești, r-nul Nisporeni și domiciliat
în mun. Chișinău, str. Titu Maiorescu 10, ap. 8.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 09.04.2014 – 01.08.2014;

Instanța de apel: 28.08.2014 – 25.02.2015;

Instanța de recurs: 07.05.2015 – 16.06.2015.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 01 august 2014, Ciorici I. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (4) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani. Conform art. 90 Cod penal executarea pedepsei stabilite inculpatului a fost suspendată condiționat, pe un termen de probă de 5 ani.

Măsura preventivă aplicată în privința lui Ciorici I., declarația de nepărăsire a localității și a țării, s-a lăsat în vigoare pînă la intrarea în vigoare a sentinței.

Acțiunea civilă a fost parțial admisă, cu dispunerea încasării de la Ciorici I. în beneficiul lui Iațco N. a sumei de 70 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral, iar în partea încasării prejudiciului material acțiunea civilă a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut, în fapt, că Ciorici I., la 27.10.2013, aproximativ la ora 02:10, aflîndu-se în stare de ebrietate alcoolică și

cunoscînd cu certitudine că acționează cu încălcarea prevederilor pct. 14 a Regulamentului Circulației Rutiere, care prevede: „*conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate, sub influența drogurilor sau altor substanțe contraindicate, sub influența preparatelor medicamentoase care provoacă reducerea reacției*”, se afla la volanul autoturismului de model „Volvo S80”, cu n/î C PA 822, deplasîndu-se pe str. Ismail, din direcția str. Alexandru cel Bun în direcția str. Avram Iancu și în timpul deplasării, ajungînd la intersecția str. Ismail - str. Avram Iancu din mun. Chișinău, Ciorici I. nu a manifestat prudență sporită la trafic, nu a apreciat corect situația rutieră în care se afla autovehiculul la momentul respectiv, efectuînd manevra de cotire spre str. Avram Iancu la culoarea roșie a semaforului, prin ce a ignorat prevederile art. 20 din Regulamentul Circulației Rutiere și anume: „*Semnalul de culoare roșie interzice trecerea. La semnalul roșu al semaforului (cu excepția celui reversibil) vehiculele vor fi oprite înaintea liniei de oprire (indicatorului 5.73) sau înaintea trecerii marcate pentru pietoni, iar în lipsa acestora — imediat înaintea semaforului. Dacă semaforul este suspendat deasupra sau plasat pe cealaltă parte a intersecției, în lipsa liniei de oprire (indicatorului 5.73) sau a trecerii marcate pentru pietoni, vehiculele vor fi oprite în fața intersecției*” și ieșind pe partea opusă a carosabilului, a comis tamponarea autoturismului de model „Renault Thalia”, cu n/î C QL 589, la volanul căruia se afla cet. Racicovschii A., care se deplasa pe str. Ismail, mun. Chișinău, din direcție opusă.

În rezultatul accidentului, autoturismele au fost tehnic avariate, pasagerului autoturismului de model „Renault Thalia”, Iațco N. fiindu-i cauzate vătămări corporale medii, confirmate prin raportul de expertiză medico-legală nr. 558/D din 18.03.2014, iar pasagerului Iațco D. - vătămări corporale grave, de la care acesta a decedat, fapt confirmat prin raportul de expertiză medico-legală nr. 157/191 l/D din 20.12.2013.

După comiterea accidentului, Ciorici I., fiind suspectat de conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică, a fost transportat la Dispensarul Republican de Narcologie situat pe str. Petru Rareș 32, mun. Chișinău, unde a fost supus examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei, stabilindu-se că, în sângele lui, concentrația de alcool era de 1,16 g/l, iar în aerul expirat concentrația vaporilor de alcool era de 0,52 mg/l, ceea ce în conformitate cu art.134¹² Cod penal, se califică ca stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că în drept, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (4) Cod penal, cu elementele constitutive, *încălcarea regulilor de securitate a circulației rutiere de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență decesul unei persoane, acțiuni săvîrșite în stare de ebrietate.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401- 402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apeluri de către acuzatorul de stat și avocatul părții vătămate Turceac I.

3.1. Procurorul a solicitat casarea sentinței din motivul blîndeții pedepsei, rejudicarea cauzei cu adoptarea unei noi hotărîri, prin care lui Ciorici I. să-i fie stabilită pedeapsa în baza art. 264 alin. (4) Cod penal, de 6 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis.

În motivarea cererii declarate, apelantul a indicat că instanța de judecată nu a luat în considerație faptul că, Ciorici I. a săvîrșit infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (4) Cod penal din lipsa totală de prudență la trafic și manifestarea criminală a neglijenței față de obligațiile ce-i revin în trafic, iar aplicarea pedepsei prea blînde nu va atinge scopul de reeducare consfințit de legea penală, instanța de fond neglijînd prevederile art. 2, 7 și 75 Cod penal.

3.2. Avocatul părții vătămate Iațco N. a solicitat casarea sentinței din motivul blîndeții pedepsei, rejudicarea cauzei cu adoptarea unei noi hotărîri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (4) Cod penal și condamnat la 7 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloacele de transport pe un termen de 5 ani și cu încasarea de la inculpat în beneficiul părții vătămate/civile Iațco N. atît a sumei de 26 500 euro, ceea ce constituie compensarea ratelor lunare în mărime de 1/2 cotă-parte din împrumutul bancar, cît și prejudiciul moral în mărime de 1 000 000 lei.

În vederea argumentării celor solicitate, apărătorul Turceac I. a indicat că, instanța de fond a ajuns la concluzia că, inculpatul s-a căit sincer de cele comise, asta deși din materialele cauzei rezultă că acesta nu și-a recunoscut vina nici la urmărirea penală și nici în cadrul ședințelor de judecată, ceea ce vine în contradicție totală cu esența conceptului de căință activă.

De asemenea, s-a remarcat că la materialele cauzei nu au fost anexate careva dovezi precum că inculpatul se caracterizează pozitiv în societate, la locul de trai sau la locul de muncă, mai mult instanța de judecată nu a luat în calcul că Ciorici I. a comis accidentul rutier conducînd autoturismul în stare de ebrietate avansată și faptul că, după producerea accidentului rutier, acesta sub nici o formă nu a acordat ajutor persoanelor care se aflau în autoturismul pe care l-a lovit și nu a acționat în strictă conformitate cu prevederile pct.12 alin. (1) lit. c) al Regulamentului Circulației Rutiere.

Mai mult, apelantul consideră că nu constituie temei de aplicare a condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și nici garanție de reabilitare a acestuia, faptul că, Ciorici I. este în lipsa antecedentelor penale, a săvîrșit o infracțiune pentru prima dată, nu stă la evidența medicului narcolog sau psihiatru, nu este încadrat în cîmpul muncii, cît și vîrsta acestuia.

Cu privire la examinarea acțiunii civile, apelantul a susținut că instanța de fond neîntemeiat a respins solicitările părții vătămate/civile Iațco N. privind încasarea de la inculpat în calitate de prejudiciu material a sumei de 100 000 lei, deoarece instanța de judecată a statuat că, în baza recipisei semnate de partea vătămată, Iațco N., a primit deja

de la inculpat suma de 5 000 euro or, recipisa eliberată de către Iațco N. a fost dată doar cu titlu de compensare a prejudiciului material legat de cheltuielile suportate pentru înmormântarea soțului decedat Iațco D., cât și pentru îngrijirea și tratamentul nemijlocit al dînzei, nicidecum însă legat de contractul de credit moștenit și invocat în acțiunea civilă. Respectiv, deoarece instanța de fond nu s-a expus asupra situației cu referire la moștenirea contractului de credit în sumă de 56 050 euro și în privința dată nu a încasat careva sume bănești în favoarea reclamantei, consideră că, este în drept de a solicita instanței de apel încasarea de la inculpat a compensării ratelor lunare în mărime de 1/2 cotă parte din împrumutul bancar, în baza contractului de credit pentru toată perioada restantă de achitare a împrumutului de la momentul decesului soțului Iațco D. și pînă la executarea integrală a contractului dat, ceea ce constituie 1/2 din 53 000 euro restante, adică 26 500 euro.

3.3. Potrivit cererii de concretizare a pretențiilor din cererea de apel, anexată la filele dosarului 143-147, vol. II, se statuează că avocatul Turceac I., acționînd în numele părții civile Iațco N., a mai solicitat:

- încasarea de la inculpatul Ciorici I. în beneficiul părții vătămate/civile Iațco N. a sumei de 26 500 euro, ceea ce constituie compensarea ratelor lunare în mărime de 1/2 cotă parte din împrumutul bancar;

- încasarea de la inculpatul Ciorici I. în beneficiul părții vătămate/civile Iațco N. a prejudiciului material în sumă de 100000 lei compusă din cheltuieli de tratament medical, reciclare profesională și cheltuieli de deplasare în transport;

- încasarea de la inculpatul Ciorici I. în beneficiul părții vătămate/civile Iațco N. a prejudiciului moral în quantum 1 000 000 de lei;

- încasarea de la inculpatul Ciorici I. în beneficiul părții vătămate/civile Iațco N. a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 2000 lei și 500 euro.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 februarie 2015, s-a dispus admiterea parțială a cererilor de apel declarate de către procuror și avocatul Turceac I. în interesele părții vătămate Iațco N., a fost casată sentința, în partea stabilirii pedepsei inculpatului, cu pronunțarea în acest sens o unei noi hotărîri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Ciorici I. a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (4) Cod penal, cu stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare pentru un termen de 5 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani și cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis.

În rest, sentința a fost menținută.

5. În partea descriptivă a deciziei adoptate, instanța de apel a menționat că, instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de drept și de fapt ale cauzei și just a ajuns la concluzia că inculpatul Ciorici I., a săvîrșit infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (4) Cod penal, ceea ce rezultă din totalitatea de probe acumulate în cauză, cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor. Cercetarea judecătorească s-a efectuat cu respectarea dispozițiilor procesual-penale privind administrarea probelor.

Cu privire la chestiunea de individualizare a pedepsei reținută în privința lui Ciorici I., instanța de apel a menționat că indubitabil scopul pedepsei penale îl constituie un echilibru just dintre gravitatea fetei prejudiciabile și urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, urmărindu-se ca partea vătămată și statul să nu urmărească răzburarea, ce ar genera altă răzburare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptății, inclusiv prin prisma principiilor proporționalității și cel al echității ce va asigura atingerea scopului instituit de Lege al pedepsei penale, astfel că, la aplicarea pedepselor penale, instanța trebuie să asigure o marjă cât mai mare a posibilității de corectare a inculpatului și de preîntâmpinare, mai ales pentru acesta, a intenției de comitere a altor infracțiuni pe viitor.

La caz, instanța de apel a specificat că Ciorici I. nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, nu a manifestat un comportament adecvat situației în raport cu partea vătămată, nu și-a cerut de la aceasta scuze pentru cele comise, iar căința acestuia poartă un caracter doar formal, acțiunile pertinente ale inculpatului dovedind că, acesta nu a realizat, de fapt, gravitatea acțiunilor sale și consecințele prejudiciabile ale acestora - ce au dus la vătămarea integrității corporale a părții vătămăte Iațco N. și la decesul soțului acesteia.

Mai mult, instanța a mai reținut că, în momentul comiterii infracțiunii, inculpatul a dat dovadă de o lipsă de responsabilitate, acesta conducând mijlocul de transport în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, sfidând astfel, normele din Regulamentul Circulației Rutiere, așa încât acțiunile acestuia prezentau un grad sporit de pericol pentru societate. De asemenea, instanța a menționat că, deși procesul penal în privința inculpatului nu s-a finalizat, acesta se eschivează de a se prezenta în instanța de judecată și nu întreprinde nici o măsură în vederea reparării prejudiciului material și moral cauzat părții vătămăte Iațco N., acesta limitându-se doar la achitarea în beneficiul ultimei a sumei de 5 000 euro.

Respectiv, raportând circumstanțele nominalizate la normele invocate mai sus, instanța de apel a conchis că, pentru corectarea inculpatului și prevenirea comiterii de către acesta și de către terțe persoane, a unor noi infracțiuni, reținând gravitatea acțiunilor inculpatului în momentul comiterii infracțiunii și cele premergătoare acesteia, precum și faptul comiterii infracțiunii în stare de ebrietate alcoolică avansată și eschivarea inculpatului de a se prezenta în instanța de judecată, s-a considerat că lui Ciorici I. urmează a i se aplica o sancțiune privativă de libertate.

Referitor la soluționarea acțiunii civile instanța de apel a specificat că, prin ordonanța de recunoaștere în calitate de succesori al părții vătămăte din 11.11.2013, Iațco N., care este soția defunctului Iațco D., decedat în urma accidentului rutier nominalizat, a fost recunoscută în calitate de succesori al ultimului.

În conformitate cu art. 1398 alin.(1) Cod civil, *cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege și prejudiciul moral cauzat prin acțiune sau omisiune.*

Totodată, prin prisma prevederilor art. 220 Cod de procedură penală și art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Din materialele cauzei, inclusiv în baza declarațiilor lui Iațco N., instanța a stabilit că inculpatul i-a achitat acesteia suma de 5 000 euro, fapt expus și în recipisa eliberată de ultima, care este anexată la materialele cauzei.

Concomitent, instanța de apel a reținut că, partea vătămată nu a prezentat probe prin care să confirme aserțiunile că, această sumă, echivalentul a 94 282,50 lei, conform cursului valutar al Băncii Naționale a Moldovei, a constituit compensarea doar a cheltuielilor de înmormântare a lui Iațco D. și îngrijirea, tratamentul său, aceasta contrar obligației pozitive de probațiune instituite în sarcina sa de dispozițiile art.118 alin. (1) Cod de procedură civilă, de a dovedi prin probe concludente, admisibile, pertinente și utile că, ar fi suportat cheltuieli mai mari decât suma achitată de inculpat în beneficiul acesteia - bonurile fiscale, biletele de călătorie și bonurile de plată anexate la dosar nu dovedesc contrariul or, valoarea acestora este net inferioară sumei primite de apelantă.

În speță, reținând și faptul că, hotărîrea judecătorească nu poate fi bazată pe presupuneri, condiție instituită atât de legislația națională cât și de cea internațională (art. 6 al CEDO), instanța nu este îndreptățită să rețină afirmațiile declarative ale părții vătămate referitoare la acoperirea din contul sumei primite de la inculpat doar a unor cheltuieli în condițiile în care proba suportării cheltuielilor invocate, lipsește.

Referitor la cerința de încasare a cotei-parte din valoarea restantă a contractului de credit în mărime de 26 500 euro, instanța de apel a reținut că aceasta este generată de contractul de credit încheiat de defunctul Iațco D. cu „Raiffeisen Bank” SA nr. RM37948090942 din 18.03.2011, prin care, Iațco D. a primit un credit în mărime de 56050 euro pentru procurarea apartamentului nr. 43 din or. București, sector 2, str. Mateescu Cristea 3, bloc T4B.

Conform dispozițiilor art. 1540 alin. (1) Cod civil, *moștenitorii care au acceptat succesiunea satisfac pretențiile creditorilor celui ce a lăsat moștenirea proporțional cotei fiecăruia în activul succesoral, iar în conformitate cu art. 1541 Cod civil, moștenitorul trebuie să dovedească că datoriile celui ce a lăsat moștenirea depășesc valoarea averii succesoriale, cu excepția cazului când inventarul averii a fost efectuat de notar.*

Astfel, deși răspunderea moștenitorului pentru pasivele moștenirii, limitată la partea din activele moștenite nu este prevăzută expres, aceasta rezultă din dispozițiile art.1541 Cod civil, scopul acesteia fiind stabilirea coraportului între activele și pasivele moștenirii.

Raportînd această concluzie la normele citate mai sus, dat fiind că apelanta susține succedarea activelor și pasivelor indicate ale defunctului Iațco D., răspunderea acesteia pentru pasive se limitează la activele succesoriale ale defunctului. Coroborînd dispozițiile cadrului legal citat mai sus, instanța de apel a constatat că, pretenția apelantei privind încasarea sumei de 26 500 euro, nu se încadrează în prevederile art.1419 Cod civil, pasivele defunctului urmînd a fi stinse din contul activelor succesoriale ale acestuia,

cerința apelantei constituind de fapt o tentativă de dobândire a averii succesoriale cu compensarea pasivelor din contul inculpatului, adică dobândirea dreptului de proprietate asupra întregului apartament procurat din contul creditului contractat de defunct din contul lui Ciorici I., situație juridică ce contravine, potrivit celor expuse mai sus, prevederilor art. 1389 alin.(1) Cod civil, adică o solicitare ce va duce la îmbogățirea fără justă cauză a apelantei, motive din care instanța de fond corect a respins această solicitare a apelantei.

Referitor la cuantumul prejudiciului moral, Colegiul penal a considerat că acesta a fost corect determinat de către instanța de fond or, este indubitabil că, apelanta a suferit în urma accidentului rutier produs și a decesului soțului său Iațco D., suferințe fizice și psihice, astfel încât pretențiile date se încadrează în dispozițiile art.1422 Cod civil, însă valoarea compensației pentru prejudiciul moral cauzat în sumă de 1 000 000 lei este unul preamărit în raport cu suferințele cauzate.

Potrivit prevederilor art. 1423 alin.(1) Cod civil, *mărimea compensației pentru prejudiciul moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de*

Raportînd această normă la circumstanțele speței, s-a statuat că suma de 70 000 lei este suficientă pentru a compensa prejudiciul moral cauzat apelantei, în condițiile în care, aceasta este echitabilă în funcție de gravitatea suferințelor cauzate.

6. Nefiind de acord cu decizia în cauză, avocatul Medeleanu R. în numele inculpatului Ciorici I. și avocatul Turceac I. în numele părții vătămate și civile Iațco N. au atacat-o cu recurs ordinar.

6.1. Potrivit recursului declarat de avocatul Medeleanu R. în numele inculpatului se solicită admiterea recursului declarat, casarea deciziei instanței de apel și menținerea în vigoare a sentinței adoptate în privința inculpatului.

În argumentarea celor invocate, recurentul menționează că instanța de apel, la judecarea apelului, nu a ținut seama de circumstanțele atenuante incidente cauzei, în particular, avînd în vedere recunoașterea vinei, căința sinceră, recuperarea prejudiciului material integral, intenția inculpatului de a achita și prejudiciul moral stabilit.

Mai mult, apărătorul specifică că instanța de apel nu a avut în vedere că inculpatul este la prima sa abatere legală și a comis o infracțiune din imprudență.

În drept, titularul recursului își întemeiază cererea pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

6.2. Potrivit cererii de recurs declarate de avocatul Turceac I., în numele părții vătămate și civile Iațco N., se solicită casarea hotărîrii instanței de apel, ca fiind una ilegală.

În esență, recurentul critică decizia instanței de apel din motiv că instanța eronat a aplicat în privința lui Ciorici I. o pedeapsă apropiată de minimul pedepsei prevăzute de sancțiunea normei în baza căreia ultimul a fost condamnat, or faptele stabilite cu

certitudine de instanța de apel răstoarnă concluziile instanței de apel expuse în partea descriptivă a deciziei contestate, care sunt insuficiente pentru a-i aplica o atare pedeapsă.

Cu referire la soluționarea acțiunii civile în procesul penal, recurentul consideră că instanța de apel a adoptat o soluție greșită în această parte, întrucât potrivit dispoziției art. 23 alin. (2) Cod de procedură penală, victima unei fapte care constituie componentă de infracțiune este în drept să ceară, în condițiile prezentului cod, pornirea unei cauze penale, să participe la procesul penal în calitate de parte vătămată și să-i fie reparate prejudiciile morale, fizice și materiale.

Din materialele dosarului rezultă cu certitudine că la data de 30 octombrie 2013, procurorul Gh. Homițchi examinând materialele cauzei penale nr. 2013028114 a emis ordonanța de recunoaștere în calitate de parte vătămată pe Iațco N. (ordonanța anexată la materialele dosarului), la fel, la data de 11.11.2013 prin ordonanța de recunoaștere în calitate de succesor al părții vătămate Iațco N. care este soția defunctului Iațco D. decedat în urma accidentului rutier în cauză, a fost recunoscută în calitate de succesor al ultimului.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 219 alin. (1) Cod de procedură penală, acțiunea civilă în procesul penal poate fi intentată la cererea persoanelor fizice sau juridice cărora le-au fost cauzate prejudicii materiale, morale sau, după caz, le-a fost adusă daună reputației profesionale nemijlocit prin fapta (acțiunea sau inacțiunea) interzisă de legea penală sau în legătură cu săvârșirea acesteia. Coroborînd dispozițiile cadrului legal citat mai sus, instanța de apel eronat a constatat că pretenția părții vătămate privind încasarea sumei de 26 500 euro, nu se încadrează în prevederile art. 1419 Cod civil.

Recurentul specifică că consideră inadmisibilă o astfel de motivare ce ridică serioase semne de întrebare cu privire la garanțiile prevăzute de art. 6 al Convenției Europene, mai mult, în decizia contestată instanța de apel nu și-a motivat soluția cu referire la temeiurile și motivele pe care a statuat că suma de 70000 lei este o suficientă pentru a compensa prejudiciul moral cauzat părții vătămate și succesorului defunctului, ori din materialele dosarului este evident că partea vătămată Iațco N. în afară de faptul că personal a suferit leziuni corporale care rămân o suferință fizică și psihică pentru tot restul vieții, a pierdut în accidentul respectiv pe soțul ei, or consider că decesul soțului a marcat dublu starea psihologică și gravitatea suferințelor psihice a părții vătămate.

Și nu în ultimul rând, se menționează că în hotărîrea contestată contrar prevederilor legale, instanța de apel a omis să se expună asupra faptului cu privire încasarea cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 2000 lei și 500 euro suportate de către partea vătămată, probe care la fel au fost prezentate în original la materialele dosarului la examinarea cauzei în apel.

Prin urmare, reieșind din considerentele că instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel și nu și-a motivat soluția dată, recurentul consideră că, și la soluționarea laturii civile au fost încălcate prevederile art. 6 al Convenției Europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. CEDO în Hotărîrea Toncev vs Bulgaria din 19.11.2009 a statuat că în situația în care sistemul intern permite

reclamanților să introducă o acțiune civilă alăturată procesului penal, statul are obligația să se asigure că acestea se bucură de garanțiile fundamentale prevăzute de art. 6 CEDO, adică dreptul la o hotărâre motivată, adoptată într-un termen rezonabil etc.

În drept, titularul recursului își întemeiază cererea pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, acuzatorul de stat a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului declarat de către apărătorul inculpatului, menționând că recursul urmează a fi declarat inadmisibil, deoarece criticele invocate sunt vădit neîntemeiate.

8. Judecând recursurile ordinare, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că recursul declarat de avocatul Medeleanu R. în numele inculpatului urmează a fi declarat inadmisibil, iar recursul declarat de avocatul Turceac I. în numele părții vătămate urmează a fi admis, cu casarea deciziei instanței de apel, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, în partea soluționării acțiunii civile privind încasarea prejudiciului material, pentru următoarele considerente.

Pornind de la faptul că în cauza deferită judecății există două recursuri depuse de avocatul Medeleanu R. în numele inculpatului Ciorici I. și avocatul Turceac I. în numele părții vătămate și civile Iașco N., în care sunt pe larg expuse argumentele formulate de recurenți, instanța de recurs se va referi mai întâi asupra inadmisibilității recursului declarat de partea apărării, relevând în partea descriptivă a prezentei decizii toate considerentele cu privire la concluzia adoptată pe marginea acestuia, după care va expune punctat argumentarea privitor la admiterea recursului declarat de apărătorul părții vătămate.

8.1. Așadar, începând cu expunerea argumentelor privitor la soluția de inadmisibilitate a recursului ordinar declarat de apărătorul inculpatului, se reține că potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat atunci când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Conform art. 427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în baza temeiurilor stipulate expres în acest articol.

Din textul recursului declarat se reține că titularul dreptului de recurs invocă, ca temei de drept art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, și anume, se menționează că instanța ierarhic inferioară a individualizat greșit pedeapsa aplicată inculpatului.

În particular, recurentul critică decizia instanței de apel privitor la excluderea în privința inculpatului a prevederilor art. 90 Cod penal, din considerentul că concluziile instanței de apel în această parte sunt greșite și în contradicție cu probatoriul administrat la etapa urmăririi penale, neconforme scopului legii penale și principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale.

La fel, recurentul opinează că instanța de apel nu a ținut cont de circumstanțele atenuante incidente cauzei, recunoașterea vinei, căința sinceră, recuperarea prejudiciului material integral, intenția inculpatului de a achita și prejudiciul moral stabilit prin sentință.

Mai mult, apărătorul specifică că instanța de apel nu a avut în vedere că inculpatul este la prima sa abatere legală și a comis o infracțiune din imprudență, ceea ce condiționează, în opinia recurentului, aplicarea față de Ciorici I. a unei pedepse la limita minimă prevăzută de sancțiunea articolului dat și aplicarea institutului suspendării condiționate a executării pedepsei.

În atare circumstanțe, având în vedere că autorul recursului nu contestă starea de fapt stabilită de instanța de apel și nici încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, Colegiul lărgit nu se va expune referitor la aceste aspecte, dar va analiza minuțios alegațiile recurentului în privința deciziei instanței de apel referitor la chestiunea de individualizare a pedepsei, reținând următoarele considerațiuni.

Drept urmare, pentru a putea aprecia temeinicia capetelor de cereri formulate de recurent și ținând seama de natura erorilor de drept invocate, amintim că după ce prima instanță a dispus condamnarea inculpatului în baza art. 264 alin. (4) Cod penal stabilindu-i o pedeapsă sub formă de închisoare – 5 ani, cu suspendarea executării acesteia pe un termen de probă de 5 ani, instanța de apel a casat sentința și a pronunțat, în partea stabilirii pedepsei, o nouă hotărâre, excluzând prevederile art. 90 Cod penal și dispunând condamnarea lui Ciorici I. la 5 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis.

În latura penală, Colegiul lărgit constată că decizia instanței de apel este legală și întemeiată.

Din textul recursului declarat, în care se critică numai măsura de pedeapsă, recurentul invocă că la stabilirea pedepsei de către instanța ierarhic inferioară nu s-a ținut seama în deplină măsură de circumstanțele atenuante prevăzute de art. 76 Cod penal, care permit stabilirea unei pedepse mai blânde, cu suspendarea condiționată a acesteia.

Cu referire la criticele formulate, Colegiul lărgit menționează că, pedeapsa penală, potrivit art. 61 Cod penal, este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane. Or, ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv are și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Prin urmare, Colegiul menționează că, reieșind din criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 75 Cod penal, instanța de judecată îi stabilește persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni o pedeapsă

echitabilă în limitele fixate în articolul corespunzător din partea specială a Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

Din decizia instanței de apel, se constată că, la stabilirea și aplicarea pedepsei inculpatului Ciorici I., instanța a avut în vedere scopul și criteriile de individualizare a acesteia, prevăzute de art. 61, 75 Cod penal, aceasta fiind stabilită corespunzător gravității faptei și personalității autorului, în raport cu pericolul social concret al faptei comise și atitudinea procesuală pe care a avut-o inculpatul pe parcursul judecării cauzei. Or, din aceste considerente, Colegiul lărgit conchide că instanța de apel corect a apreciat faptul că inculpatul Ciorici I. poate fi reeducat cu executarea reală a pedepsei închisorii pe termenul stabilit, care este în limita sancțiunii reglementate de art. 264 alin. (4) Cod penal.

Mai mult, față de cele ce preced, Colegiul penal lărgit consideră că instanța de apel corect și-a motivat soluția de individualizare a executării pedepsei în privința inculpatului pătrunzând în esența problemei de fapt și de drept și susținând o poziție corectă în ce privește neaplicarea față de inculpat a dispoziției art. 90 Cod penal.

În consecință, Colegiul lărgit statuează că modalitatea de executare aleasă și quantumul pedepsei aplicate inculpatului, pentru infracțiunea imputată acestuia, este în acord cu principiul proporționalității avînd în vedere fapta comisă și urmările produse.

Mai mult, Colegiul lărgit amintește că raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acesteia pînă la săvîrșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperii ei cum ar fi: conduita bună a infractorului; stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea sinceră în cursul procesului, și urmările prejudiciabile cauzate prin infracțiune, la caz, soldarea cu decesul unei persoane.

Or, pe aceiași linie de considerente se impune a fi menționată și chestiunea că raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, este facultativ, fiind o apreciere proprie a instanței de judecată, în baza materialelor și probelor aduse, în acest sens, dar nu o obligație a acesteia, după cum pretinde recurentul.

Instanța de recurs specifică că, în fapt, în cauză nu s-au comis eroarea de drept prevăzută în pct. 10) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, la care se face referință, deci, nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate de instanța de apel, pedeapsa stabilită inculpatului fiind aplicată de către instanța de apel în limitele legii.

8.2. În continuare, cu privire la argumentele invocate de apărătorul părții vătămate în cererea de recurs, Colegiul lărgit relevă că potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecînd recursul instanța este în drept să admită recursul, cu casarea totală sau parțială a hotărîrii atacate și cu pronunțarea unei noi hotărîri, în cazul în care nu se agravează situația inculpatului.

Or, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze parțial, atunci cînd se constată comiterea unei erori de drept, care a dus la adoptarea unei hotărîri ilegale, totodată, verificînd dacă s-a aplicat corect legea la faptele

reținute prin hotărârile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Prin urmare, Colegiul lărgit menționează că declanșând o continuare a judecării cauzei în fond, apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, întrucât odată exercitat produce un efect devolutiv complet în sensul că provoacă un control integral atât în fapt, cât și în drept în privința persoanelor care l-au declarat.

În susținerea acestei statuări, călăuzitoare sunt și prevederile din pct. 14.7 a Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova nr.22 din 12.12.2005 cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel // *Buletinul Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova 7/10, 2006*, cu modificările și completările ulterioare, unde este stipulat că, în sensul cerințelor art. 414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel sînt următoarele: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvîrșită ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă, în ce constă participația, contribuția materială a fiecărui participant, dacă există circumstanțe atenuante și agravante, dacă probele corect au fost apreciate, dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

În ce privește chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel, acestea sînt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual sau penal, au fost corect aplicate. În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate, hotărîrea instanței de fond urmează a fi desființată, cu rejudecarea cauzei.

Or, statuînd asupra principiului respectării normelor de drept menționate, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel la adoptarea soluției, care a fost expusă pe larg în punctul 4) din prezenta decizie, nu a respectat întocmai prevederile legale enunțate supra, ignorînd exigențele legii procesual-penale în aspectul soluționării pretențiilor pecuniare invocate de partea civilă.

Așadar, cu referire la soluționarea acțiunii civile în procesul penal, Colegiul lărgit, reieșind din materialele cauzei, constată că instanța de apel a adoptat o soluție greșită în această parte, pentru motivele ce urmează.

Potrivit sentinței instanța de fond, judecînd cauza, a dispus admiterea parțială a acțiunii civile, cu dispunerea încasării de la Ciorici I. în beneficiul lui Iațco N. a sumei de 70 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral, în rest acțiunea civilă a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată. Din dispozitivul deciziei instanței de apel, în latura civilă, instanța de apel a menținut sentința, fără careva modificări.

În procesul penal acțiunea civilă este o modalitate de reparare a prejudiciului cauzat prin infracțiune. Pentru exercitarea acțiunii civile în procesul penal sunt necesare anumite condiții. În primul rînd este necesar de constatat că infracțiunea a provocat un prejudiciu. Prejudiciul trebuie să fie material, moral sau fizic. Legătura de cauzalitate între infracțiunea săvîrșită și prejudiciul reclamat - o altă condiție de exercitare a acțiunii

civile. Pentru a se putea pretinde repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune, se cere ca acesta să fie cert. Caracterul cert al prejudiciului înseamnă că acesta este un prejudiciu sigur, s-a produs în realitate, poate fi evaluat.

Conform dispoziției art. 23 alin. (2) Cod de procedură penală, victima unei fapte care constituie componentă de infracțiune este în drept să ceară, în condițiile prezentului cod, pornirea unei cauze penale, să participe la procesul penal în calitate de parte vătămată și să-i fie reparate prejudiciile morale, fizice și materiale.

Art. 219 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că acțiunea civilă în procesul penal poate fi intentată la cererea persoanelor fizice sau juridice cărora le-au fost cauzate prejudicii materiale, morale sau, după caz, le-a fost adusă daună reputației profesionale nemijlocit prin fapta (acțiunea sau inacțiunea) interzisă de legea penală sau în legătură cu săvârșirea acesteia.

Persoanele fizice și juridice cărora le-a fost cauzat prejudiciu nemijlocit prin acțiunile interzise de legea penală pot înainta o acțiune civilă privitor la despăgubire prin:

1) restituirea în natură a obiectelor sau a contravalorii bunurilor pierdute ori nimicite în urma săvârșirii faptei interzise de legea penală;

2) compensarea cheltuielilor pentru procurarea bunurilor pierdute ori nimicite sau restabilirea calității, aspectului comercial, precum și repararea bunurilor deteriorate;

3) compensarea venitului ratat în urma acțiunilor interzise de legea penală;

4) repararea prejudiciului moral sau, după caz, a daunei aduse reputației profesionale.

Astfel, se remarcă că acțiunea civilă poate fi înaintată în orice moment de la pornirea procesului penal pînă la terminarea cercetării judecătorești și aceasta poate fi înaintată în numele persoanei fizice sau juridice de către reprezentanții părților vătămate recunoscute ca părți civile în procesul penal, prin ordonanța organului de urmărire penală ori prin încheierea instanței de judecată, care judecă cauza ca prima instanță.

Din materialele dosarului, se constată că, prin ordonanța de recunoaștere în calitate de succesori al părții vătămate din 11.11.2013, Iașco N., care este soția defunctului Iașco D., decedat în urma accidentului rutier provocat de Ciorici I., a fost recunoscută în calitate de succesor al defunctului.

În conformitate cu prevederile art. 220 alin. (1) Cod de procedură penală, acțiunea civilă în procesul penal se soluționează în conformitate cu prevederile prezentului cod. Normele procedurii civile se aplică dacă ele nu contravin principiilor procesului penal și dacă normele procesului penal nu prevăd asemenea reglementări.

Potrivit dispoziției art. 221 alin. (1) Cod de procedură penală, acțiunea civilă în procesul penal se înaintează în baza cererii scrise a părții civile sau a reprezentantului ei în orice moment de la pornirea procesului penal pînă la terminarea cercetării judecătorești.

Aliniatul (2) al aceleiași norme procesual-penale prevede că, acțiunea civilă se înaintează față de bănuț, învinuit, inculpat, față de o persoană necunoscută care urmează să fie trasă la răspundere sau față de persoana care poate fi responsabilă de acțiunile învinuitului, inculpatului.

Repararea prejudiciilor morale în caz de deces este o modalitate distinctă. Aceasta constă în dreptul persoanelor apropiate victimei decedate la repararea propriului lor prejudiciu afectiv, care constă în lezarea sentimentelor de afecțiune.

În caz de deces al victimei în urma unei infracțiuni, acțiunea civilă de reparare a daunei poate fi depusă de către persoane care au dreptul de reparare a daunei în legătură cu pierderea întreținătorului, precum și persoane care au suportat cheltuieli pentru înmormântare.

În temeiul art. 1423 alin.(1) Cod civil coroborat cu art. 219 alin. (4) Cod de procedură penală, mărimea compensației pentru prejudiciul moral se determină de către instanță în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al făptuitorului prejudiciului și de măsura în care compensarea poate aduce satisfacerea persoanei vătămate. Din materialele cauzei, rezultă că starea sănătății părții vătămate a fost prejudiciată, aceasta a fost internată în spital, a suportat un tratament medical, fiindu-i cauzate suferințe fizice și vătămări corporale medii. Pe lângă aceasta, cea mai grea suferință a fost condiționată de decesul soțului. Aceste suferințe au fost apreciate de instanța de fond și menținute de cea de apel în sumă de 70.000 lei, care a fost considerată echitabilă pentru recuperarea prejudiciului moral suferit.

Față de cele ce preced, instanța de recurs menționează că despăgubirile pentru daune morale se disting de cele pentru daune materiale prin faptul că acestea nu se probează, ci se stabilesc de instanța de judecată prin evaluare.

În acest scop, pentru ca evaluarea să nu fie una subiectivă ori pentru a nu se ajunge la o îmbogățire fără just temei, astfel, în cazul infracțiunilor contra persoanei este necesar să fie luate în considerare suferințele fizice și morale susceptibil în mod rezonabil care au fost cauzate prin fapta săvârșită de inculpat, precum și de toate consecințele acesteia, așa cum rezultă din actele medicale ori și alte probe administrate în cauză.

Însă, atunci când este soluționată acțiunea civilă în partea încasării prejudiciului material invocat, instanța de judecată urmează să se ghideze de dispozițiile art. 225 Cod de procedură penală.

În conformitate cu art. 1398 alin. (1) Cod civil, cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție este obligat să repare prejudiciul patrimonial, la caz, Colegiul lărgit conchide că instanța de fond și cea de apel nemotivat au respins acțiunea civilă în partea încasării prejudiciului material, ca fiind neîntemeiată.

Potrivit părții descriptive a sentinței, instanța de fond referitor la respingerea alegațiilor părții vătămate Iațco N., în partea satisfacerii prejudiciului material a indicat următoarele: *„Cerințele părții vătămate civile Iațco N. privind încasarea de la inculpat în calitate de prejudiciul material al sumei de 100000 lei, instanța de judecată consideră necesar de a le respinge, deoarece în baza recipisei semnate de partea vătămată Iațco N., prin care ultima a primit de la inculpatul Ciorici I. suma de 5000 euro, suma prejudiciului material cauzat prin infracțiune și careva pretenții materiale față de Ciorici I. nu are.”*

Or, potrivit cererii de concretizare a pretențiilor din cererea de apel, anexată la filele dosarului 143-147, vol. II, se statuează că avocatul Turceac I., acționînd în numele părții civile Iațco N., a solicitat:

- încasarea de la inculpatul Ciorici I. în beneficiul părții vătămate/civile Iațco N. a sumei de 26 500 euro, ceea ce constituie compensarea ratelor lunare în mărime de $\frac{1}{2}$ cotă parte din împrumutul bancar;

- încasarea de la inculpatul Ciorici I. în beneficiul părții vătămate/civile Iațco N. a prejudiciului material în sumă de 100000 lei compusă din cheltuieli de tratament medical, reciclare profesională și cheltuieli de deplasare în transport;

- încasarea de la inculpatul Ciorici I. în beneficiul părții vătămate/civile Iațco N. a prejudiciului moral în cuantum 1 000 000 de lei.

- încasarea de la inculpatul Ciorici I. în beneficiul părții vătămate/civile Iațco N. a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 2000 lei și 500 euro.

În continuare, modul cum a motivat instanța de apel respingerea pretențiilor pecuniare ale părții civile, afectează grav dreptul părților vătămate la restituirea prejudiciului material, deoarece prin respingerea acestora, instanța a închis neîntemeiat posibilitatea părții civile de a-și soluționa chestiunea privind încasarea prejudiciului material în ordinea procedurii civile.

De asemenea, Colegiul lărgit a constatat că această concluzie nu este motivată, instanța nepronunându-se asupra temeiurilor invocate de partea vătămată referitor la cuantumul prejudiciului material solicitat.

Respingerea acțiunii civile are loc în cazul cînd, în principiu, nu se exclude posibilitatea acordării despăgubirilor civile, dar instanța constată că fapta nu a produs prejudicii materiale. Respingerea are loc și în cazurile exprese prevăzute de art. 387 Cod de procedură penală, și anume, în cazul cînd nu s-a constatat existența faptei incriminate sau fapta nu a fost săvîrșită de inculpat.

În cauza deferită judecății, din partea descriptivă a deciziei se conchide că instanța de apel nu s-a expus, în general, asupra solicitării apelantului privitor la încasarea cheltuielilor pentru asistența juridică în sumă de 2000 lei și 500 euro.

Mai mult, cu privire la încasarea sumei de 100 000 lei, care include cheltuieli de tratament medical, reciclare profesională și cheltuieli de deplasare în transport, după cum a menționat apărătorul părții civile, instanța de apel a respins aceste alegații menționînd că Ciorici I. i-a achitat lui Iațco N., suma de 5000 euro, echivalentul a 94 282,50 lei, iar partea civilă nu a demonstrat prin careva probe că această sumă a fost cheltuită pentru acoperirea serviciilor funerare.

Însă, pentru formularea unei atare concluzii Colegiul lărgit menționează că instanța de apel, urma să efectueze o apreciere a probelor anexate la cererea de concretizare a pretențiilor din cererea de apel, ci nu doar să conchidă asupra unor concluzii, fără a avea un careva suport probator în acest sens.

În lumina lacunelor descrise mai sus, Colegiul lărgit constată că erorile procesuale admise de către Curtea de apel cad sub incidența prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

În consecință, Colegiul lărgit consideră necesar de a admite în principiu acțiunea civilă în partea încasării prejudiciului material invocat de partea civilă Iațco N., urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

Totodată, instanța de recurs amintește că, în cauza *Ernst c. Belgiei* (15 iulie 2003) CtEDO a constatat că avînd a se pronunța în legătură cu astfel de situații juridice (în privința determinării aplicabilității art. 6 alin. 1 din Convenție) „ ... atunci cînd victima unei infracțiuni se constituie parte civilă în procesul penal, aceasta semnifică introducerea unei cereri în despăgubiri. Chiar dacă ea nu a cerut, în mod expres, repararea prejudiciului suferit. Prin dobîndirea calității de parte civilă în procesul penal, ea are în vedere nu numai condamnarea penală a autorului infracțiunii, ci și repararea pecuniară a prejudiciului pe care l-a suferit.”

8. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 1) și pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit

D E C I D E :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de avocatul Medeleanu Roman în numele inculpatului, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 februarie 2015 în partea condamnării lui Ciorici Ion Ion în baza art. 264 alin. (4) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani și cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis.

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Turceac Ivan în numele părții vătămate și civile Iațco Natalia, casează parțial sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 01 august 2014 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 februarie 2015, în partea soluționării acțiunii civile înaintate de Iațco Natalia privind recuperarea prejudiciului material cauzat prin infracțiunea comisă de Ciorici Ion Ion, rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărîre în această parte, prin care acțiunea civilă privind încasarea prejudiciului material se admite în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

În rest decizia instanței de apel se menține fără modificări.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 16 iulie 2015.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

ALERGUȘ Constantin

Judecător

TIMOFTI Vladimir

Judecător

TOMA Nadejda